

HOOFDSTUK 1

DRIE JAAR GELEDEN

Bailey

Mijn eerste ontmoeting met Charlie was op de luchthaven van Fairbanks.

Mijn vader was net vertrokken en ik was allerlei hevige emoties aan het onderdrukken nu ik mijn vertrouwde leventje achter me liet en op weg was naar Nebraska, waar mijn moeder en ik zouden wonen nu de scheiding van mijn ouders rond was. Ik stak mijn kin in de lucht en probeerde een gevoel van volwassenheid bijeen te rapen terwijl ik de luchthaven overstak met mijn roze weekendtas op wieltjes in mijn kielzog. Maar elke keer dat ik met mijn ogen knipperde, moest ik vechten tegen tranen van heimwee naar de plek en herinneringen die ik achterliet.

Het was toen ik vast kwam te zitten in een lange rij mensen voor de douane, opgepropt tussen vreemden en gestrest over de vraag of mijn beugel de metaaldetector zou laten afgaan, dat die ontmoeting plaatsvond.

De rij kwam in beweging, maar ik kon niet doorschuiven omdat het tweetal voor me stond te zoenen. En hoe. Alsof hun lippen waren samengesmolten en ze een wanhopige poging deden zich van elkaar los te rukken door hun hoofden linksom en rechtsom te draaien.

In ieder geval werd er flink wat afgelebbert.

Ik schraapte mijn keel.

Geen reactie.

Ik schraapte mijn keel nog een keer.

Dit zorgde ervoor dat de jongen zijn ogen – ik zag er maar één – opende en me recht aankeek. *Zonder te stoppen met zoenen*. En alsof dat nog niet vreemd genoeg was, zei hij met zijn lippen nog steeds op die van het meisje geplakt tegen mij: ‘O mijn god, wát?’

Wat klonk als *omwijngodwhrat*.

En vervolgens sloot Het Oog zich en waren ze weer volop aan het zoenen.

‘Sorry,’ zei ik met opeengeklemd kaken, mijn emotionele onrust verdrongen door irritatie. ‘De rij. We kunnen doorlopen.’

Het Oog ging opnieuw open en de knul keek me boos aan. Hij maakte zich los van zijn vriendin en zei iets tegen haar waardoor ze zowaar opschoven. *Eindelijk*. Ik hoorde zijn vriendin kwetteren dat ze hem zo zou gaan missen en ik kon aan zijn profiel zien dat hij een soort van half glimlachte en verder niets zei terwijl ze naar voren stuntelden, hand in hand.

Maar wat ik gewoon niet kon geloven was dat ze er ongeveer net zo oud uitzagen als ik.

Wat?

Ik ging straks mijn derde jaar in. Van de middelbare school. Mensen van mijn leeftijd zoenden niet in het openbaar; ze mochten nog niet eens autorijden. Mensen van mijn leeftijd hadden het lef niet om zich volledig op elkaar te storten in de rij voor de douane, waar ze problemen zouden kunnen krijgen.

Dus wie waren deze aanstootgevende rebellen met hun openbare klefheid?

Het meisje stapte de rij uit en zwaaide naar de jongen, waarschijnlijk opgelucht dat ze eindelijk wat zuurstof binnen kon krijgen.

Nadat ik langs de beveiliging was gegaan en mijn spullen had herschikt, controleerde ik de tijd op mijn telefoon. Ik wilde als eerste bij de ingang staan als de gate openging, dus het was cruciaal dat ik daar zo snel mogelijk kwam. Ik omzeilde meneer lebberek, die in beslag werd genomen door zijn telefoon, en liep zo snel als ik kon in de richting van de vertrekhal.

Pas toen ik een plekje precies naast de incheckbalie had bemachtigd,

waar ik geen enkele belangrijke mededeling zou missen en gegarandeerd een plekje vooraan in de rij zou hebben, wist ik eindelijk mijn zenuwen te kalmeren.

Ik scrolde door mijn telefoon, checkte of er nog updates stonden in de app van de vliegmaatschappij, deed mijn koptelefoon op en zette mijn kersverse *Baileys Vliegtuig Playlist* aan. Maar terwijl ik achterovergeleund toekeek hoe de andere reizigers door de vertrekhal rondsjuwden, kon ik het niet helpen dat ik me afvroeg hoeveel van hen werden gedwongen ergens heen te gaan waar ze niet heen wilden om aan een nieuw leven te beginnen waar ze nooit om hadden gevraagd.

Als ik had willen wedden, had ik nul gezegd.

Ik moest wel de enige persoon op de hele luchthaven zijn die precies het tegenovergestelde van een leuke trip op de planning had staan. Ik had een ticket voor mijn eigen transplantatie, en dat was klote. Het hele uur dat ik moest wachten, zat ik hierover te peinen, vooral toen een snoezig gezinnetje van vier tegenover me neerplofte. De kinderen leken zo uit een Disney-resort-reclameposter te zijn gestapt met al dat reisen-thousiasme waarmee ze rondstuiterden.

Bij het zien van zoveel gezinsgeluk had ik mijn gezicht het liefst verborgen in het lapje deken waar ik nog mee sliep (hoewel niemand daarvan wist) om vervolgens een potje te gaan zitten janken.

Het was dus een understatement om te zeggen dat ik erg gespannen was toen het eenmaal tijd was om een rij te vormen voor het boarden. Ik stond vooraan – *hell yes* – en straalde mijn eigen soort tastbare energie uit. Mijn borrelende onrust zag het enthousiasme van het snoezige gezinnetje en besloot de inzet met honderd te verhogen.

‘Hé, jij.’

Ik keek naar links, en daar stond lebberek van de douane naar me te glimlachen alsof we vrienden waren.

‘Ik heb overal naar je gezocht, schat.’

Ik keek achterom naar de rest van de rij, want hij kon het onmogelijk tegen mij hebben. Maar toen ik me weer omdraaide, bewoog hij zelfs ietsjes mijn kant op, waardoor ik opzij werd gedwongen en hij naast me kon komen staan. Hij gaf me een schouderduwtje en knipoogde.

Wat gebeurde hier in vredesnaam? *Was hij high of zo?*

‘Waar ben je mee bezig?’ fluisterde ik, terwijl ik krampachtig het hengsel van mijn handbagage vasthield en bij hem vandaan probeerde te schuiven zonder mijn plekje vooraan in de rij op te geven. Hij droeg een hoody met de tekst MR. ZERO en een wijde korte broek, verder had hij helemaal niets bij zich. Geen handbagage, geen boek, geen jas; wat voor iemand ging nou zo op reis?

Hij kwam nog dichterbij staan, waardoor zijn gezicht nog maar centimeters van het mijne was verwijderd, en zei fluisterend: ‘Relax, Krullenbol. Ik heb geen zin om in die rij te wachten, dus doe ik alsof we bij elkaar horen.’

‘Maar...’ Ik keek naar hem en vroeg me af wie deze Mister Zero eigenlijk was. Hij was duidelijk ongeveer even oud als ik en over het algemeen zag hij er aantrekkelijk uit. Hij had dik, donker haar, een slordig kapsel en een mooie mond. Maar hij had gewoon veel te veel lef voor een normale jongen. ‘Dat is niet eerlijk.’

Hij trok een wenkbrauw op.

‘Alle anderen moeten ook gewoon in de rij wachten,’ zei ik en ik probeerde niet te klinken als een kind dat *Het is niet eerlijk* gilt, hoewel ik hem het liefst eens flink de waarheid zei. ‘Als je niet wilde wachten, had je hier eerder moeten zijn.’

‘Zoals jij?’ vroeg hij met een stem die droop van het sarcasme.

Ik duwde mijn bril omhoog. ‘Ja, zoals ik.’

Waarom neemt deze volslagen vreemde een loopje met me? Was dit karma omdat ik net zat te dagdromen over het snoezige gezinnetje dat op de luchthaven zou stranden? Verdorie, karma zou een kat moeten zijn, niet dit.

Hij kantelde zijn hoofd opzij en keek naar me. ‘Jij was vroeger zeker de gangbewaker op school.’

‘Pardon?’ Dat was duidelijk bedoeld als een belediging, en ik twijfelde of ik hem een dreun in zijn gezicht moest verkopen of hem snikkend moest smeken om me met rust te laten. Ik wierp weer een blik over mijn schouder en de man achter ons stond te grijnzen, duidelijk aan het luis-tervinken. Ik draaide me weer naar Mister Zero toe en fluisterde: ‘Niet dat het jou ook maar iets aangaat, maar bij ons moest iedereen dat om de beurt doen.’

‘Túúrlíjk.’

Tuurlijk? Ik produceerde een geluid, een soort mix tussen een grom en een kreun, en heel even schoot de vraag door mijn hoofd of het strafbaar was om een medereiziger te slaan.

‘Ben je nu... denk je dat ik lieg?’ vroeg ik met opeengeklemd kaken. ‘Over het bewaken van de gáng?’

Hij grijnsde. ‘Het is niet dat ik denk dat je liegt; het is meer dat we allebei weten dat jij je toch wel had opgegeven, of het nou verplicht was of niet.’

Hoe kon hij dat nou weten? Hij had geen ongelijk, maar ik kon het niet uitstaan dat hij zich gedroeg alsof hij me kende, terwijl al ons contact was beperkt tot vijf vreselijke minuten. Ik had mijn ogen tot spleetjes geknepen en mijn neus opgetrokken alsof er iets stonk, maar het was fysiek onmogelijk dat ongedaan te maken. Ik kreeg het voor elkaar te snauwen: ‘Whatever.’

Hij praatte niet meer, maar kwam ook niet in beweging; hij bleef gewoon zo staan, precies waar hij was. Dus daar stonden we dan, zij aan zij, in stilte voor ons uit te staren. *Waarom komt hij niet in beweging? Hij blijft hier toch niet staan??* Na nog een lange minuut van stilzwijgen kon ik het niet meer aan en schreeuwde bijna: ‘Waarom sta je hier nog?’

Mijn vraag leek hem te verbazen. ‘Wat?’

Ik wees met mijn duim over mijn schouder en hij zei: ‘O mijn god, meende je dat echt? Je dwingt me achteraan aan te sluiten?’

Ik ademde door mijn neus in. ‘Ik dwing je niet. Zo werkt het nou eenmaal.’

‘O, tja, als het nou eenmaal zo werkt...’ Hij keek me aan alsof ik een idioot was.

De luchthavenmedewerker die naast de deur had gestaan, pakte de speaker en begon onze vlucht aan te kondigen. Ik wierp Mister Zero nog een bitse blik toe, de gepatenteerde waar-de-fuck-wacht-je-op-blik, geaccentueerd door uitpuilende ogen, waardoor hij hoofdschuddend uit de rij stapte.

Hij keek naar de kerel achter me en zei: ‘Zo werkt het nou eenmaal. Maak je er maar niet druk om.’

En hoewel ik weigerde me om te draaien en naar hem te kijken, hoor-

de ik hem minstens vijf keer ‘Zo werkt het nou eenmaal’ mompelen terwijl hij zich naar het einde van de rij begaf.

Waarommm? Waarom was deze zelfingenomen, sarcastische eikel überhaupt onderdeel van mijn ervaring? *Hij verpest deze vliegreis voor me*, dacht ik, terwijl ik mijn instapkaart scande en de slurf in stapte, wat ironisch was, want het enige aan deze dag waar ik niet tegen op had gezien, was het vliegen zelf.

Mijn eerste solovlucht was het enige piepkleine ding waar ik enthousiast over was geweest, en Übereikel Zero leek vastberaden dat te verpesten.

Ik kon me niet ontspannen tot iedereen aan boord was, mijn tas in het bagagerek boven mijn hoofd was gestouwd, ik allebei mijn ouders een berichtje had gestuurd en ik de stoel naast het raam had bemachtigd. Nog niet iedereen zat, maar ik had het in ieder geval gered. De hele dag was ik al gestrest geweest, maar nu... aaah. Ik sloot mijn ogen en had het gevoel dat ik eindelijk kon uitademen.

Totdat.

‘Hoe groot is de kans dat wij naast elkaar zouden zitten?’

Ik opende mijn ogen en daar stond Mister Zero in het gangpad, zijn mond een strakke lijn omdat hij duidelijk net zo blij was om mij te zien als andersom.

HOOFDSTUK 2

Charlie

Alsof mijn dag niet al klote genoeg was, zat ik nu ook nog naast Zeiksnor We-Kunnen-Doorlopen.

Fantastisch.

Ze keek met grote ogen naar me op en knipperde snel, alsof ze geschokt was om me te zien, maar eerlijk gezegd zag ze eruit als een van die lichtgeraakte meisjes die überhaupt altijd geschokt waren als hun leven niet perfect volgens plan verliep. Ze sloeg haar armen over elkaar en zei: ‘Eén op honderdvijfenzeventig, gok ik.’

Om de een of andere reden had ik de neiging om haar woorden spottend op hoge toon te herhalen. *Eén op honderdvijfenzeventig, gok ik.* Ik keek verlangend naar de overige rijen, die zich tot achter in het vliegtuig uitstrekten, en vroeg me af of iemand geïnteresseerd zou zijn om van stoel te wisselen.

Trouwens, natuúrlijk wist deze meid het aantal zitplaatsen in dit vliegtuig.

Zodra ik ging zitten, trilde mijn telefoon in de zak van mijn hoody. Ik wist dat het mijn moeder was, en ik wist ook dat ze berichtjes zou blijven sturen als ik niet zou reageren.

Ik trok hem eruit en keek naar het scherm.

Mam: Heb je je vlucht gehaald?

Ik leunde een beetje naar achter in de krappe stoel (ik was hier echt veel te lang voor).

Wat had ik toch een hekel aan vliegen.

Ik antwoordde: Ja.

Ik deed mijn riem vast, maar voordat ik ook maar een zucht kon slaken, trilde mijn telefoon opnieuw.

Mam: Is je vader mee naar binnen gegaan of heeft hij je bij de ingang afgezet?

Ik stak mijn hand in mijn zak omdat ik nu al behoefte had aan een maagzuursnoepje. Ik gooide twee TUMS in mijn mond en negeerde haar vraag (want het antwoord: *heeft me bij de ingang afgezet want parkeren was te duur* zou niets goeds opleveren) en stuurde: Je krijgt de groetjes van oma Marie.

Ik wist dat de berichtjes daarmee zouden ophouden.

Mijn moeder en mijn oma hadden altijd een hechte band gehad, maar zodra mijn ouders hadden besloten te gaan scheiden, was die band verleden tijd. Nu noemde mijn moeder haar 'de oude feeks', en oma Marie sprak over mijn moeder als 'die vrouw'.

En dat noemt zichzelf 'volwassen'.

Ik liet mijn hoofd tegen de stoel rusten en probeerde me erbij neer te leggen dat de zomervakantie nu voorbij was. Het leek nog maar een paar dagen geleden dat ik stond te popelen om naar Alaska te vliegen en de zomer met mijn vaders familie door te brengen, maar nu zat ik hier en liet ik hen (en Grace) alweer achter, terug naar het leven met mijn moeder en haar nieuwe vriend.

Ik was verdomme veel te oud om zoveel heimwee te hebben, vooral aangezien het vliegtuig nog niet eens was opgestegen.

Ik voelde een doffe pijn tussen mijn ribben terwijl ik me Grace voor

de geest haalde, en ik zou zweren dat ik nog steeds de geur van haar fruitige haarmousse kon ruiken. Mijn brein begon aan een onwelkome herinneringscollage van een zomer gevuld met haar lach en ik knarse-tandde.

Kutzooi.

Ik stopte de telefoon terug in mijn zak, hoewel ik eigenlijk niets liever wilde dan mezelf verliezen in een van onze onbenullige berichtenwisselingen.

Maar het had geen zin om Grace een berichtje te sturen. Als in... nooit meer. Want zelfs relaties tussen mensen die in hetzelfde huis woonden mislukten voortdurend. Relaties waren gedoemd om te mislukken, punt uit.

Dus alleen al het idee van een langeafstandsrelatie? Laat me niet lachen.

De enige positieve wending die verder contact met Grace me zou opleveren, was dat ik me dan misschien eindelijk depressief genoeg zou voelen om liedjes te gaan schrijven of naar de fles te grijpen.

Ervoor weggelopen, nee, wegvliégen, was absoluut de beste aanpak.

Een van de stewardessen begon met de veiligheidsinstructies en ik wierp een blik op Gangbewaker naast me. Ze was knap, maar de beugel en pluizige bos krullen deden niet veel voor haar uiterlijk.

Haar armen lagen nog steeds over elkaar en ze luisterde zo aandachtig dat ik half verwachtte dat ze een notitieblokje tevoorschijn zou halen om aantekeningen te maken.

Yep, het was tijd om haar te irriteren.

Toen ik haar een beetje had lopen sarren in de rij voor het boarden had ik zowaar een paar minuten niet aan Grace hoeven denken, dus misschien had karma er wel voor gezorgd dat deze lichtgeraakte tuthola nu naast mij zat. Ik had me de hele zomer gedragen, dus misschien wist karma dat ik wat afleiding nodig had.

Misschien was karma een meisje met krullen.

HOOFDSTUK 3

Bailey

‘Hoeveel krijgt zij betaald, denk je?’

‘St.’ Ik probeerde Mister Zero te negeren zodat ik de veiligheidsinstructies van de stewardess kon horen.

‘O, kom op... je wilt me toch niet vertellen dat je hier serieus naar luistert?’

Ik weigerde hem aan te kijken. ‘Wees alsjeblieft stil.’

‘Iedereen weet dat we ten dode zijn opgeschreven mocht dit ding te pletter storten.’

Zijn stem was laag en brommend terwijl hij mompelde: ‘Ze gaan dit riedeltje af om de passagiers een vals gevoel van veiligheid te geven, maar de waarheid is dat onze lichamen mijlenver uiteengespat zullen liggen.’

‘Mijn god, zeg.’ Op dat moment moest ik wel naar hem kijken, want er zat echt een steekje los bij Mister Zero. ‘Wat is jouw probleem?’

Hij haalde zijn schouders op. ‘Ik heb geen probleem. Ik ben gewoon realistisch. Ik zie de dingen zoals ze echt zijn. Jij, daarentegen... jij gelooft deze onzin waarschijnlijk. Jij denkt waarschijnlijk dat als dit vliegtuig met 1700 meter per seconde de oceaan in stort, die airbag jouw leven zal redden, of niet soms?’

Ik duwde mijn bril omhoog en wilde dat hij ophield met zijn gepraat

over neerstorten. Ik was niet bang, maar tegelijkertijd was het me één groot mysterie hoe een object zo zwaar als een vliegtuig in de lucht kon blijven. ‘Dat zou zomaar kunnen.’

Hij schudde langzaam zijn hoofd heen en weer, alsof ik de grootste sukkel op aarde was. ‘O mijn god, je bent aandoenlijk. Jij bent net zo’n onschuldige peuter die alles gelooft wat haar moeder zegt.’

‘Ik ben níét aandoenlijk!’

‘Welles.’

Waarom had ik niet gewoon naast een volwassen zakenman kunnen zitten, of de Zonneklepperkerel voor me, die nu al lag te slapen? Wat zeg ik, zelfs de krijsende baby ergens achterin was een betere optie geweest.

‘Nee, niet waar,’ zei ik, geïrriteerd door hoe zeurderig ik klonk maar niet in staat mezelf tegen te houden. Deze gast haalde echt het bloed onder mijn nagels vandaan. ‘En denk maar niet dat je cool bent of realistischer dan ik, alleen omdat je schokkende dingen zegt als: *O, dit vliegtuig zou kunnen neerstorten.*’

‘O ja?’ Hij draaide een beetje in zijn stoel zodat hij me aan kon kijken en wees naar mijn handbagage. ‘Ik wil wedden dat je al je vloeistoffen in een doorzichtig toilettasje hebt gestopt voor de douane, toch?’

‘Eh, dat is wettelijk verplicht,’ zei ik, niet bereid om deze gast te laten denken dat hij beter was dan de rest, ‘dus dat zegt helemaal niets.’

‘Dat is helemaal niet wettelijk verplicht; het is gewoon een stomme regel die geen zak zal helpen om een terroristische aanval te voorkomen.’

‘Dus jij volgt die regel niet?’

‘Nah.’

Bullshit, dacht ik. Onmogelijk dat deze jongen – een minderjarige, net als ik – zich niet aan de wetten van de luchtvaart hield. Sowieso dat deze jongen uit zijn nek lulde. Toch gaf ik hem zijn zin en vroeg: ‘En hoe neem jij je vloeistoffen dan wel mee?’

‘Hoe ik wil.’ Hij haalde kort zijn schouders op en zag er ondanks zijn leugens volkomen ontspannen uit, en ik was jaloers op zijn zelfvertrouwen. Zelfs al was deze gast een dwangmatige leugenaar, ik had graag net zo goed in mijn eigen vel gezeten. Hij zei: ‘Soms stop ik wat mini’s in mijn handbagage als ik die heb, soms stop ik gewoon een volle fles in